Η αποχαύνωση ως παιδαγωγική μέθοδος (Δημήτρης Νατσιός, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 10 Απριλίου, 2010

Ρωτάς τα παιδιά, τους μαθητές: «τι δώρο θέλεις να σου προσφέρουν οι γονείς, οι συγγενείς, τα Χριστούγεννα, το Πάσχα, στη γιορτή σου ή στα γενέθλιά σου;».

Παρένθεση: Η ονομαστική εορτή σχεδόν καταργήθηκε. Σχεδόν κανένα παιδί δεν γιορτάζει, δεν κερνάει, δεν προσκαλεί την ημέρα της χριστιανικής γιορτής. Υπάρχουν μόνο τα γενέθλια.

Η δυτικόφερτη φραγκοσυνήθεια έχει επικρατήσει πλήρως. Και αυτά ακόμη τα γενέθλια δεν εορτάζονται στο γονικό σπίτι, αλλά σε κάτι φανταχτερές, ιδιωτικές παιδοφυλακές.

Το παιδί της πόλης, ως γνωστόν, ευρίσκεται υπό διωγμόν από την ευλογημένη πατρική εστία. Φωνάζουν, λερώνουν, γελούν, κλαίνε, μαλώνουν, πεινούν, πράγματα απαράδεκτα για ένα ψευτοπολιτισμό, που θέλει τα πάντα αποστειρωμένα και αποστεωμένα. Ακόμη και μηνύσεις υποβάλλουν ενοχλημένοι γείτονες και περίοικοι κατά παιδικών φωνών.

Ας κάνουν όλοι υπομονή. Οσονούπω θα καθιερωθεί το λεγόμενο ολοήμερο σχολείο, οπότε θα επιστρέφουν εξουθενωμένα, το απόγευμα τα παιδιά στο σπίτι, για να ξαναρχίσει το φροντιστηριακό λαχάνιασμα. Οι γονείς θα περιορίζονται σε μια «καληνύχτα» και ένα «καλημέρα» και μετά θα αναρωτιούνται, εν φόβω και τρόμω, γιατί έμπλεξε αυτό το παιδί.

Σημείωση ακροτελεύτιος της παρένθεσης: στα βιβλία γλώσσας – περιοδικά ποικίλης ύλης του Δημοτικού, δεν υπάρχει ούτε η ελάχιστη νύξη για ονομαστική εορτή. Υπάρχουν μόνο γενέθλια.

Επανέρχομαι στο προλογικό ερώτημα. Τα παιδιά εν χορώ απαντούν: κινητό τηλέφωνο ή υπολογιστή. Και τα παιχνίδια ακόμη που επιθυμούν «διαπλέκονται» με υπολογιστές. Και πώς αλλιώς; Νυχθημερόν βομβαρδίζονται από ελκυστικότατες

συσκευές της επικοινωνίας. Όπου και να στρέψουν το βλέμμα τους, αντικρίζουν το «αντικείμενο του πόθου». Γονείς, δάσκαλοι, φίλοι και συγγενείς όλοι μ' ένα κινητό στο χέρι. Επικοινωνώ άρα υπάρχω.

Όπως προσφυώς ειπώθηκε για να εξασφαλίσουν την συνοχή τους οι κοινωνίες με μνήμη χρησιμοποιούν την ιστορία και οι κοινωνίες χωρίς μνήμη χρησιμοποιούν την επικοινωνία. Διάβασα πρόσφατα επιστολή μητέρας παιδιού της Α΄ Γυμνασίου. Διαμαρτυρόταν γιατί το παιδί της «εισέρχεται ανεξέλεγκτα όσες ώρες αυτή εργάζεται, σε ιστοσελίδες, χρησιμοποιώντας οποιαδήποτε ασύρματη σύνδεση υπάρχει στην πολυκατοικία». Ο φορητός υπολογιστής, υπενθυμίζω, είναι δώρο του υπουργείου, πρώην εθνικής, Παιδείας στα γυμνασιόπαιδα της πρώτης τάξης. Ως συνήθως κατόπιν εορτής οι ενστάσεις.

Τώρα που το υπουργείο προτίθεται από την πρώτη δημοτικού να καθηλώσει τα ανυπεράσπιστα παιδιά μπροστά σε υπολογιστές, θα αντιδράσει κανείς; Απορώ και εξίσταμαι! Δεν κατανοούν οι γονείς το έγκλημα που σχεδιάζεται εις βάρος των παιδιών τους.

Στο προσχέδιο του «νέου σχολείου» που οραματίζεται η διαβιουπουργός, καταγράφεται σαφέστατα ότι όλα, έμβια και άβια, αποκτούν ψηφιακή υπόσταση.

Ακόμη και ο δάσκαλος, ως φυσική παρουσία, ως πρόσωπο θα καταργηθεί. Θα περιοριστεί σε ρόλο, θα χειρίζεται πλήκτρα, τα οποία θα μεταφέρουν στον εγκέφαλο των παιδιών τις αναχωνευμένες στα εργαστήρια του πολυπολιτισμικού – αποχαυνωτικού υπουργείου παιδομαζώματος, πληροφορίες.

Οι νέες γενιές, θα είναι οι μικροί πειθαρχημένοι στρατιώτες, προετοιμασμένοι από ένα σχολείο πνιγμένο από την εμποροχυδαία πραγματικότητα.

Έχω χαρακτηρίσει τα νέα σχολικά βιβλία της γλώσσας, κακέκτυπο του διαδικτύου. Προφανώς στάλθηκαν ως ένα είδος προπαιδείας σ' αυτό που έρχεται. Ό, τι αντικρίζει ο μαθητής στην τηλεόραση μεταφέρθηκε στο βιβλίο. Συνταγές μαγειρικής, μικρές αγγελίες, διαφημίσεις, κείμενα ανούσια, ολιγόλογα, κείμενα χρήσιμα για την υποβολή μιας αίτησης ή ενός σύντομου βιογραφικού για μια θέση υποαπασχόλησης. Σε μια γλώσσα παρδαλή, τραυματισμένη, μιξοελληνική. «Πολλές ρήσεις έχουμε δει ν' ανατρέπονται, ποτέ όμως την αποφθεγματική εκδοχή: όπου γλώσσα πατρίς», θα πει ο Ελύτης στον «*κήπο με τις αυταπάτες*». Αν έβλεπε τα τωρινά βιβλία ίσως θα δυσκολευόταν να γράψει αυτό το «ποτέ».

Σχολείο ψηφιακό είναι σχολείο της ορθοπεταλιάς, για να παραφράσω τον τίτλο ενός

σπουδαίου βιβλίου του Γ. Καλιόρη. («*Η κοινωνία της ορθοπεταλιάς*»). Ένα σχολείο που ξεθεωμένο τρέχει να προλάβει τις δήθεν εξελίξεις, να ανοίξει, όπως λέει ένα κρανιοκενές ευφυολόγημα, στη ζωή.

Όμως το σχολείο, για να παραμείνει σχόλη και σχολή, οφείλει να είναι συντηρητικό, με την απλή και πρωταρχική σημασία της λέξης. Να συντηρεί τα πολυτίμητα τζιβαϊρικά που παρέλαβε απ' όσους πέρασαν και να τα παραδίδει στους νεότερους, εμπλουτίζοντας, βέβαια, την παράδοση με τα άξια λόγου και μίμησης (αξιόλογα και αξιομίμητα) νεότερα. «Μου φαίνεται ότι ο συντηρητισμός νοούμενος ως συντήρηση, αποτελεί την ίδια την ουσία της εκπαίδευσης, η οποία έχει πάντοτε ως έργο της να περιβάλλει και να προστατεύει κάποιο πράγμα – το παιδί έναντι του κόσμου, τον κόσμο έναντι του παιδιού, το καινούργιο έναντι του παλαιού, το παλαιό έναντι του καινούργιου», εξηγεί η Χάννα Άρεν, ήδη από το 1958, στο απροσπέλαστο δοκίμιό της «*η κρίση της εκπαίδευσης*».

Πώς όμως να εξηγήσεις την συντηρητική διάσταση που πρέπει να έχει το σχολείο σήμερα, σε ανθρώπους «ξιπασμένους οψίπλουτους», της μάθησης, που υποστηρίζουν ότι «το Νέο Σχολείο είναι πρώτα απ' όλα ΕΝΑ ΣΧΟΛΕΙΟ ΧΩΡΙΣ... ΤΟΙΧΟΥΣ! Ένα σχολείο ανοικτό στις ιδέες και στην κοινωνία, στην γνώση και το μέλλον, που αξιοποιεί κάθε σύγχρονο εργαλείο. Ο διαδραστικός πίνακας, το ηλεκτρονικό βιβλίο, το ψηφιακό εκπαιδευτικό υλικό, ο προσωπικός μαθητικός υπολογιστής». (Α. Διαμαντοπούλου. Υποψιάζομαι ότι εκείνο το «τοίχους» γράφτηκε αντί του «τείχη». Από κάτι τέτοιες σαπουνόφουσκες παρασύρονται κάποιοι δάσκαλοι και τριγυρίζουν με τους μαθητές τους οληερίς και ολονυχτίς, τάχα και εκπαιδευτικές επισκέψεις, αντί να στρωθούν να κάνουν μάθημα μες στην τάξη).

Το κακό είναι πως σ' αυτόν τον τόπο ό,τι δεν έχει πρόσφατη ημερομηνία έχει ποινικοποιηθεί.

Πάσχουμε από άκρατο και άκριτο, ας μου συγχωρεθεί ο όρος, «νεανισμό». (Θυμήθηκα μια φράση του Χάιντεγκερ: «το δέντρο μεγαλώνει από τα κλαδιά του αλλά και από τις ρίζες του»). Βλέπουμε τις ολέθριες συνέπειες αυτού του καταστρεπτικού δόγματος: ό,τι αρέσει στους νέους. Γι' αυτό και υπολογιστές και διαδίκτυο από το δημοτικό.

Αντί το σχολείο να είναι θεματοφύλακας των τιμαλφών αξιών του Γένους και κάστρο συντήρησης τους, μεταβάλλεται σε πολλαπλασιαστή της περιρρέουσας αμορφωσιάς. Η αναγωγή της αποχαύνωσης σε καινοτόμο παιδαγωγική μέθοδο. Αν υλοποιηθεί η εξαγγελία της διαβιουπουργού σε μερικά χρόνια δίπλα από κάθε σχολείο θα χτίζεται και ένα κέντρο απεξάρτησης των νέων από τις νέες τεχνολογίες.

Πώς να τα εξηγήσεις όμως αυτά σε ανθρώπους που θεωρούν το σχολείο χώρο πειραματισμών, επικοινωνίας, εξουδετέρωσης των κοινωνικών αδικιών και ταξικών ανισοτήτων, εντάξεως των μεταναστών και άλλων εύηχων πραγμάτων;

Θα κλείσω με κάτι που αυτές τις ημέρες μου προκάλεσε «θλίψιν απαρηγόρητον». Προμηθεύτηκα τα αναγνωστικά που είχαν οι μαθητές του δημοτικού πριν από το 1983, πριν ενσκήψει η λαίλαπα του προοδευτισμού. Έχω ενώπιόν μου της Ε΄ δημοτικού. (Στην οποία φέτος διδάσκω). Διαβάζω ονόματα λογοτεχνών που στολίζουν τις σελίδες του: Σολωμός, Παλαμάς, Δροσίνης, Πολέμης, Καρκαβίτσας, Κονδυλάκης, Νιρβάνας, Ξενόπουλος, Παπαδιαμάντης, ό,τι καλύτερο έχει να επιδείξει η πατρίδα μας.

Πιάνω τα τωρινά με τις συνταγές μαγειρικής και τις οδηγίες χρήσης καφετιέρας και απελπίζομαι. (Περίπου 20 συνταγές στις δύο τελευταίες τάξεις του Δημοτικού. Ένα ή δύο τα δημοτικά τραγούδια. Σαφές το μήνυμα: αποκοπεί από τις ρίζες και εθισμό στην ευτέλεια). Σκέφτομαι ότι αν μορφώσουμε μια γενιά Ελλήνων με τα «συντηρητικά» εκείνα βιβλία, θα βγουν άνθρωποι που θα σώσουν την πατρίδα μας. Πράγμα βέβαια αδύνατον, όσο επιβιώνει η τιποτοκρατία.

Υπό τις σημερινές συνθήκες, καθώς θα ‘λέγε και ο ποιητής, «το πιο φρικτό ναυάγιο θα ήταν να σωθούμε».

(Πηγή: "Ρεσάλτο", 9/4/2010)